

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 13516/16 (2013)
Дана, 03.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија Гордана Сукновић Бојација, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Јелене Искић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, ЕПАРХИЈЕ ..., СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНЕ ОПШТИНЕ ..., ... из ..., коју заступа Мирослав М. Николић, адвокат из Београда, 27. марта бр.11/1, против тужене АГЕНЦИЈЕ ЗА РЕСТИТУЦИЈУ Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију из Београда, уз учешће заинтересованих лица РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, коју заступа Државни правобранилац и ОПШТИНЕ ..., коју заступа Општински правобранилац општине ..., ради поништаја става 2. и 6. диспозитива решења тужене број 46-00-79/09 од 22.07.2013. године, у извршењу пресуде Врховног касационог суда, број Узп 17/16 од 14.07.2016. године, у правној ствари враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе 02.02.2017. године, у нејавној седници већа одржаној 03.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију, Београд број 46-00-79/09 од 22.07.2013. године у ставу 2. и 6. диспозитива наведеног решења и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновни поступак.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Агенција за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију Београд да тужиоцу Српској православној цркви, Епархији ..., Српској православној црквеној општини ..., на име трошкова управног спора исплати износ од 53.870,00 динара, у року од 15 дана, од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица Општине ... за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Пресудом Управном суда Одељења у Новом Саду, бр. III-7 У-14068/13 од 13.11.2015. године, одбијена је тужба тужиоца поднета против делимичног решења решења Агенцију за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију из Београда, број 46-00-79/09 од 22.07.2013. године којим ставом 1. диспозитива, делимично је усвојен захтев и одлучено да се враћа имовина и утврђује право својине Српске православне црквене општине ... Епархије ..., и то: 1.1-на породичној стамбеној згради у ..., ул. ..., изграђеној на катастарској парцели бр. ... КО ... – град, уписаној у лист непокретности бр. ... КО ...-град, под бројем зграде 1, као објекат преузет из земљишне књиге у државној својини, носиоца права коришћења општине ..., 1.2.- на делу катастарске парцеле бр. ... у површини сразмерној површини зграде из тачке 1. 1. диспозитива, у односу на површину телефонске централе, која има укупну површину 9а 89м², уписана у лист непокретности ... КО ...-град, у јавној својини општине Ставом 2. диспозитива, одбијен је захтев тужиоца у делу у коме је тражио да му се врати и утврди право својине на помоћној згради у ...у, ул. ..., изграђеној на кат.парцели ... КО ...-град, уписна у лист непокретности бр. ... КО ...-град, под бројем зграде 2, уз напомену објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи, у државној својини, носиоца права коришћења општине Ставом 3. диспозитива обавезана је Република Србија, као власник непокретности и општина ..., као корисник непокретности да предметне непоретности предају у својину и државину тужиоцу у року од 30 дана, од дана извршности овог решења. Ставом 4. диспозитива наложено је органу надлежном за упис права на непокретности да по извршности решења изврши упис права својине тужиоца на непокретностима из тачке 1. диспозитива у јавне књиге у којима се врши упис права на непокретностима. Ставом 5. диспозитива одређено је да ће на основу наведеног решења надлежни орган за упис права на непокретностима, извршити брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива. У ставу 6. решења је наведено да ће се о делу захтева тужиоца за реституцију преосталог дела грађевинског земљишта на катастарској парцели ... КО ... – град одлучити накнадно посебним решењем, а тачком 7. да свака странка сноси своје трошкове. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова спорова и обавезан је тужилац да заинтересованом лицу Општини ... на име трошкова управног спора исплати износ од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде, тужилац је поднео захтева за преиспитивање побијане пресуде Врховном касационом суду.

Пресудом Врховног касационог суда Узп 17/16 од 14.07.2016. године, уважен је захтев за преиспитивање побијане пресуде, укинута је пресуда Управног суда, III-7 У-14068/13 од 13.11.2015. године и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање. Према образложењу пресуде Врховног касационог суда, Управни суд је побијаном пресудом повредио правила поступка на штету подносиоца захтева, јер је у конкретном случају тужба поднета против става 2. и став 6. делимичног решења тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице конфесионалне реституције од 22.07.2013. године, а у уводу побијане пресуде није наведено да тужилац тужбу подноси само на став 2. и 6. оспореног решења, па је Управни суд испитивао оспорени управни акт мимо захтева из тужбе. Даље, је наведено да је Управни суд пропустио да

на усменој расправи утврди све чињенице и околности од значаја за доношење пресуде, пре свега да одреди границе захтева из тужбе због чега је пресуда донета уз битне повреде правила поступка које су од утицаја на законитост донете одлуке, а посебно имајући у виду да је из разлога образложења оспореног решења нејасно из кога разлога је донето делимично решење, односно зашто није било целисходно да се у истом поступку решава и о делу захтева подносиоца за реституцију за преостали део грађевинског земљишта на к. п. бр. ... КО ... – Град, већ орган намерава да о преосталом делу захтева одлучи посебним решењем имајући у виду да из разлога образложења оспореног решења произлази да су у конкретној управној ствари утврђене све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења у смислу одредбе члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку, па је оспорено решење захваћено битном повредном одредаба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог суда којим је укинута пресуда Управног суда – Одељења у Новом Саду бр. III-7 У-14068/13 од 13.11.2015. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, наводе странака на усменој расправи и списе предмета па је нашао да је тужба основана.

Оспореним делимичним решењем, ставом 1. диспозитива, делимично је усвојен захтев и одлучено да се враћа имовина и утврђује право својине Српске православне црквене општине ... Епархије ..., и то: 1.1-на породичној стамбеној згради у ...у, ул. ..., изграђеној на катастарској парцели бр. ... КО ... – град, уписаној у лист непокретности бр. ... КО ...-град, под бројем зграде 1, као објекат преузет из земљишне књиге у државној својини, носиоца права коришћења општине ..., 1.2.- на делу катастарске парцеле бр. ... у површини сразмерној површини зграде из тачке 1. 1. диспозитива, у односу на површину телефонске централе, која има укупну површину 9а 89м², уписана у лист непокретности ... КО ...-град, у јавној својини општине Ставом 2. диспозитива, одбијен је захтев тужиоца у делу у коме је тражио да му се врати и утврди право својине на помоћној згради у ...у, ул. ..., изграђеној на кат.парцели ... КО ...-град, уписна у лист непокретности бр. ... КО ...-град, под бројем зграде 2, уз напомену објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи, у државној својини, носиоца права коришћења општине Ставом 3. диспозитива обавезана је Република Србија, као власник непокретности и општина ..., као корисник непокретности да предметне непокретности предају у својину и државину тужиоцу у року од 30 дана, од дана извршности овог решења. Ставом 4. диспозитива наложено је органу надлежном за упис права на непокретности да по извршности решења изврши упис права својине тужиоца на непокретностима из тачке 1. диспозитива у јавне књиге у којима се врши упис права на непокретностима. Ставом 5. диспозитива одређено је да ће на основу наведеног решења надлежни орган за упис права на непокретностима, извршити брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива. У ставу 6. решења је наведено да ће се о делу захтева тужиоца за реституцију преосталог дела грађевинског земљишта на катастарској парцели ... КО ... – град одлучити накнадно посебним решењем, а тачком 7. да свака странка сноси своје трошкове.

Тужбом поднетом Управном суду 02.09.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа у делу који се односи на став 2. и став 6. изреке побијаног решења, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Сматра да су испуњени законски разлози за доношење одлуке о враћању преосталог дела грађевинског земљишта на катастарској парцели број ... КО ... – град на којој се не налазе никакви објекти са укњиженим правом власништва трећих лица, а стање и облик земљишта су објективно промењени само у делу који се односи на земљиште испод помоћног објекта бр. 2 на предметној катастарској парцели. Закључује да је у том смислу тужена Агенција имала обавезу да утврди право тужиоца на враћање одузете имовине у целокупном преосталом делу земљишта, осим за онај део земљишта који се налази испод помоћног објекта број 2, постојећег на тој катастарској парцели, због тога што тужена Агенција није утврдила да је предметно земљиште променило стање и облик, осим у делу који се односи на земљиште испод објекта број 2. Сматра да је тужена Агенција имала обавезу да правилно примени материјално право из члана 10. став 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама и да тужиоцу врати у својину и државину и тај део земљишта у натуралном облику, у преосталом делу, осим у делу који се односи на земљиште испод помоћног објекта број 2, односно да је требало донети решење којим ће се утврдити право тужиоца на реституцију, с тим да ће се о виду реституције одлучити накнадним решењем, на основу одредбе члана 10. став 1. у вези члана 4. закона, јер промена облика и стање одузете непокретности има утицај само на вид враћања, а не и на право на враћање одузете имовине. Тврди да су за утврђење постојања права на реституцију испуњени сви законски услови, с обзиром да је већ враћен већи део предмета захтева и предмета одузимања, те је требало утврдити и право тужиоца на реституцију у преосталом делу захтева. Предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено акт у делу који се односи на тачку 2. и тачку 6. изреке и сам реши ову управну ствар, или да евентуално поништи оспорени управни акт у делу који се односи на тачку 2. и 6. изреке и предмет врати Агенцији за реституцију на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при оспореном решењу, наводећи да су приликом доношења решења цењене све чињенице које тужилац у тужби истиче као спорне. Напомиње да је помоћна зграда бр. 2 на кат. парц. бр. ... КО ... – Град саграђена након национализације, из чега произлази да је наведена парцела променила стање и облик у односу на време одузимања, па имајући у виду да помоћни објекат није био одузет, није ни могао бити враћен. Истиче да је тужилац у тужби контрадикторан, јер тражи поништавање тачке 2. оспореног решења, а потом у целој тужби говори о земљишту. Указује да је сходно члану 205. ЗУП-а, тужени орган овлашћен да донесе делимично решење када се у једној управној ствари решава о више питања, а само су нека од њих сазрела за решавање, па закључује да је неоснована тврдња тужиоца да може изгубити право за преостали део захтева, јер се у управној ствари решава на основу чињеница и прописа који важе у време подношења захтева, тако да и евентуално, од стране тужиоца ничим доказана измена закона не би имала негативног утицаја на тужиочева права.

Како је у управном поступку учествовало више странака, суд је у смислу члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) одржао

јавну расправу 02.02.2017. године, у присуству пуномоћника тужиоца и законског заступника заинтересованог лица Општине

На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца остаје у свему код поднете тужбе и доказних предлога, истичући да су у конкретном случају били испуњени услови за доношење одлуке о враћању права својине и државине тужиоцу на преосталом делу грађевинског земљишта на катастарској парцели бр. ... КО ... – Град, о чему није одлучено оспореним делимичним решењем Агенције за реституцију. Наводи да су стање и облик земљишта објективно промењени само у делу који се односи на земљиште испод помоћног објекта бр. 2 на предменој катастарској парцели, те да је у том смислу тужена Агенција имала обавезу да утврди право на враћање одузете имовине у целокупном преостаом делу, осим за онај део земљишта који се налази испод помоћног објекта бр. 2 постојећег на тој катастарској парцели. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорени управни акт у делу који се односи на тачку 2. и тачку 6. изреке побијаног коначног акта и да у спору пуне јурисдикције сам реши ову управну ствар својом пресудом, односно да суд евентуално тужбу уважи и поништи оспорени акт у делу који се односи на став 2. и став 6. изреке побијане одлуке и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање. Тражи трошкове управног спора за састав у укупном износу од 85.500,00 динара, за састав три поднеска по 16.500,00 динара и две одржане усмене јавне расправе од по 18.000,00 динара, као и судске таксе на тужбу и одлуку по одлуци суда.

Законски заступник заинтересованог лица Општине ..., Правобранилац општине ... у свему остаје код досадашњих навода. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе да Општини ... накнади трошкове управног спора.

Према образложењу оспореног решења тужилац је дана 27.03.2007. године Дирекцији за реституцију Републике Србије поднео захтев за враћање одузете имовине која је овој црквеној општини одузета у поступку аграрне реформе и национализације, коначно прецизиран поднеском од 10.07.2013. године, у коме је истакао основни захтев за враћање у натуралном облику следећих непокретности: породична стамбена зграда у ул. ..., број зграде 1, на ката. парцели бр. ... КО ... – град, помоћну зграду у ул. ..., број зграде 2, на ката. парцели бр. ..., КО ...-град, ката. парц. бр. ..., КО ...-град, земљиште под зградом – објектом, број зграде 1, по врсти остало грађевинско земљиште у државној својини, у површини од 1а 92м², ката. парц. бр. ..., КО ...-град, земљиште под зградом-објектом, број зграде 2, по врсти остало грађевинско земљиште у државној својини, у површини од 51 м², ката. парц. бр. ..., КО ...-град, земљиште уз зграду – објекат, по врсти остало грађевинско земљиште у државној својини, у површини од 5а, ката. парц. бр. ..., КО ...-град, њива 1. класе, по врсти остало грађевинско земљиште у државној својини, у површини од 2а 46 м, у укупној површини од 9а 89м², и то: земљиште у јавној својини у општине ..., а зграде-објекти у својини Републике Србије носиоца права коришћења општине ... из ...а. Као први евентуални захтев тужилац је истакао захтев за враћање у натуралном облику означених непокретности, осим дела земљишта који се налази под објектом телефонске централе. Као други евентуални захтев, тужилац је истакао захтев ради накнаде у виду друге одговарајуће имовине (заменска реституција) у делу захтева који се односи на земљиште, док је у делу захтева који се односи на објекте истакао захтев за њихово враћање у натуралном облику. Као трећи евентуални захтев, тужилац

је истакао захтев ради исплате тржишне новчане накнаде.

Републичко јавно правобранилаштво, као законски заступник заинтересованог лица Републике Србије, власника непокретности, у току управног поступка изјаснило се да је сагласно са делом захтева за повраћај објекта бр. 1, а да се противи захтеву за враћање земљишта, с обзиром да је на делу земљишта изграђен нови објекат – телефонска централа. Такође се противио захтеву за враћање земљишта које се налази под објектом трафо-станице, изграђеног уз одобрење за изградњу. Истакао је да се не противи захтеву за враћање осталих непокретности, ако се захтеву не противи корисник непокретности.

Општинско јавно правобранилаштво општине ..., као законски заступник заинтересованог лица општине ..., корисника непокретности, у току управног поступка се изјаснило да не противи враћању објекта бр. 1, јер наведена зграда коју је некад користио Здравствени центар „...“ ... за потребе амбуланте више није у функцији амбуланте, и слободна је од лица и ствари. У осталом делу придружио се наводима Републичког јавног правобранилаштва од 14.10.2011. године и ПТТ „Србија“ од 22.03.2013. године, коме је од стране Фонда за грађевинско земљиште пренета у власништво телефонска централа на предметном земљишту, напомињујући да су раније изграђени објекти, већ додељени на привремено коришћење Српској православној цркви до окончања поступка реституције, и да их Црква већ користи, сходно закључку општине ... бр. 06.3-83/2012-III/02 од 20.06.2012. године.

Након спроведеног доказног поступка, тужена је утврдила је да је решењем Комисије за национализацију НО општине ..., бр. 3696/59 од 07.10.1959. године, са даном 26.12.1959. године, национализована, између осталих и зграда и грађевинско земљиште у ...у, ул. ..., уписана у зкњ. ул. бр. ... КО Стари ..., под парц. бр. .../... површине 251 кв хв, власништво врбашке православне цркве општине. Користећи податке Службе за катастар непокретности ..., утврђено је да су се на катастарској парцели старог премера бр. .../... КО ... налазила два стамбена објекта, приближне површине 200 м2. Такође је утврђено да се на дан доношења оспореног решења на катастарској парцели бр. ..., налази зграда површине 243 м2, двориште површине 5004 м2 и њива прве класе површине 243 м2, власника Републике Србије, корисника општине У листу непокретности бр. ... КО ... – град уписана је катастарска парцела бр. ..., под ознаком: остало грађевинско земљиште у државној својини, Објекат број 1 и број 2 се налазе у државној својини са правом коришћења општине Поред тога, утврђено је да је објекат у ул. ... у ...у, парц. бр. ... КО ... – зграда и двориште, који је користио Здравствени центар „...“ из ...а за потребе амбулантне, слободан од лица и ствари, а да је Јавно предузеће ПТТ саобраћаја „Србија“ ванкњижни носилац права коришћења на непокретностима – земљишту са објектом на катастарској парцели бр. ... КО ... – Град, уписаној у лист непокретности бр. ... КО ... – Град, да је у предметном објекту смештена аутоматска телефонска централа, да је објекат трајног карактера и да поседује грађевинску и употребну дозволу. Закључком Општинског већа општине ... од 20.06.2012. године тужиоцу је додељен, на привремено коришћење, објекат који се налази у ...у у ул. ..., саграђен на кат. парц. бр. ... КО ... – Град, до окончања поступка реституције.

На основу изведених доказа, утврђено је да је тужилац био власник зграде у ул. ... у ...у и катастарске парцеле бр. .../... КО ... површине 251 кв хв. Предметна имовина национализована је решењем Комисије за национализацију НО ... и постала друштвена својина. Катастарска парцела старог премера бр. .../... ... данас одговара катастарској парцели бр. ... КО ... – град, укупне површине 9 ари и 89 м². Носилац права јавне својине на земљишту је општина ..., да се на кат. парц. бр. ... КО ... – Град налазе два објекта бр. 1 и 2 оба у државној својини са правом коришћења општина ..., с тим да се објекат бр. 1 налази у фактичком поседу тужиоца, а објекат бр. 2 представља телефонску централу. Сходно утврђеном чињеничном стању, тужени орган је нашао да је део захтева подносиоца сазрео за решавање у смислу члана 205. Закона о општем управном поступку и то део који се односи на враћање објекта бр. 1, јер су се све странке у поступку сагласиле да се предметни објекат врати подносиоцу захтева као ранијем сопственику, да се исти налази у приближно истом облику и стању као у време одузимања, тј. да не постоје разлози за изузимање предметне имовине по члану 11. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама.

По оцени туженог органа, у време доношења оспореног решења, нису испуњени услови за доношење одлуке о делу захтева тужиоца који се односи на враћање преосталог дела катастарске парц. бр. ... КО ... – Град, на коме се налази објекат број 2, због чега је одлучено да ће у делу захтева тужиоца који се односи на реституцију преосталог дела катастарских парцела, бити одлучено накнадно посебним решењем, кад за то буду испуњени услови, као у тачки 2. и 6. диспозитива решења.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама („Службени гласник РС” бр. 46/06), прописано је да је обвезник враћања дужан да цркви, односно верској заједници врати право својине и државине на непокретности која је била одузета, ако је у приближно истом облику и стању у коме је била у време одузимања. Ставом 2. наведеног члана прописано је да ако се имовина не може вратити у целини, могуће је делимично враћање, с тим да се за разлику у вредности плати тржишна накнада.

Одредбом члана 205. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“ бр. 30/10) прописано је кад се у једној управној ствари решава о више питања, а само су нека од њих сазрела за решавање, и кад се покаже као целисходно да се о тим питањима одлучи посебним решењем, орган може донети решење само о тим питањима (делимично решење). Делимично решење сматра се у погледу правних средстава и извршења као самостално решење.

По оцени Управног суда, основано се у тужби оспорава законитост става 2. и 6. оспореног решења. У образложењу оспореног решења тужени орган наводи да је, за разлику од објекта број 2, цела катастарска парцела ... КО ... – град, на којој се налазе објекти број 1 и 2, у време одузимања била у својини тужиоца, али како је на предметној парцели саграђен објекат број 2, наведена катастарска парцела се не налази у истом облику и стању, као у време одузимања, те, као таква, не може бити враћена подносиоцу захтева у натуралном облику. Овакав закључак туженог органа је у директној супротности са закључивањем истог органа, на истој страни, у ком се наводи да из изведених доказа произлази да катастарској парцели бр. .../... КО ... данас

одговара катастарска парцела бр. ... КО ... – Град, укупне површине 9 ара и 98 м², због чега је нејасно како је тужени орган закључио да се та парцела не налази у истом облику, па су разлози образложења оспореног решења сами себи контрадикторни, због чега је оспорено решење захваћено битном повередом одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. При томе је јасно да се парцела не налази у истом стању као у време у ком је одузета, јер је накнадно на њој саграђен објект бр. 2, чији је ванкњижни носилац права коришћења, заједно са земљиштем испод објекта ЈП ПТТ саобраћај “Србија”.

Имајући у виду напред изнето, а посебно одредбу члана 205. став 1. Закона о општем управном поступку нејасно је из којих разлога је донето делимично решење и зашто није било целисходно да се у истом поступку решава и о делу захтева тужиоца за реституцију преосталог дела грађевинског земљишта на к. п. бр. ... КО ... – Град, већ орган намерава да у преосталом делу захтева одлучи посебним решењем, имајући у виду да из разлога образложења оспореног решења произлази да су у конкретној управној ствари утврђене све одлучне чињенице и околности које су од значаја решења решења у смислу одредбе члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку, чиме је начињена битна повреда одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку потребно је отклонити повреду правила поступка на које је указано и на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања донети правилно и на закону засновано решење.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које мора отклонити тај орган.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган у смислу члана 69. наведеног закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредбе члана 66. и члана 67. и члана 74. Закона о управним споривима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), обавезао тужени орган да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора исплати на име награде пуномоћнику адвокату за састав тужбе износ од 16.500,00 динара и за приступ на рочишта од 12.11.2015. године и 03.02.2017. године износ од по 18.000,00 динара, сагласно Тарифном бр. 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12) и опредељеном трошковнику и 390,00 динара за таксу на тужбу и 980,00 динара за таксу на пресуду, сагласно Тарифном бр. 28 Таксене тарифе и Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94... 93/14) укупно 53.870,00 динара и одлучио као у ставу 2. диспозитива, а с обзиром на успех у спору одбио захтев заинтересованог лица Општине ... за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 3. диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.02.2017. године, III-7 У. 13516/16 (2013)

Записничар
Јелена Искић,с.р.

Преседник већа – судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП